

Un italian la Sibiel

De câțiva ani, valorosul Muzeu de icoane pe sticlă din Sibiel – prea puțin luat în seamă de autorități – și-a găsit un prieten și un protector de nădejde: un italian. *Giovanni Ruggeri* este jurnalist, are 47 de ani, studii de filosofie și teologie și este interesat de cultura și tradițiile Europei Centrale și de Răsărit. A călătorit mult în țările din această parte a lumii, iar în anul 2004 a câștigat premiul de presă "Aduței", pentru reportajele sale turistice. Este interesat de raporturile între creștinism și modernitate, fiind și autor al unor cărți de succes pe această temă.

A ajuns la Sibiel în urmă cu câțiva ani, s-a îndrăgostit de acest loc, de splendida colecție de icoane pe sticlă și de munca sfințitoare a Părintelui Zosim Oancea și și-a cumpărat acolo o casuță. De câte ori are timp, dă o fugă din Italia la colțisorul său de rai din Mărginimea Sibiului, unde își îngrijește grădina și strânge vreascuri.

A publicat o carte în cinci limbi despre colecția de icoane pe sticlă din Sibiel și a realizat un site pe internet, de asemenea în cinci limbi (www.sibiel.net). Eforturile sale de promovare au dat roade, și tot mai mulți turiști sosesc aici din toate colțurile lumii. I-am adresat câteva întrebări lui Giovanni Ruggeri, pentru a afla de ce și cum a ajuns un italian să promoveze cultura română.

"O țară splendidă! M-am îndrăgostit de ea!"

– *Cum și când ați descoperit România?*

– Am venit în România ca jurnalist în anul 2002, în cadrul unui proiect de reportaj cultural-turistic despre toate țările din Europa de Est. Ca să vă dați seama ce însemna pe atunci să alegi Europa de Est, vă spun doar că aproape toți colegii mei mă priveau ca pe un nebun sau un prost, victime, și ei, ale prejudecății (care nu a pierit cu totul nici azi, în plină integrare europeană) conform căreia "dincolo de Trieste" n-ar exista nimic important sau frumos. Mare greșală! Eu, în schimb, am vizitat întreaga Românie și mi-am dat seama repede de marea sa bogăție culturală și de imensul său potențial turistic, din păcate încă puțin valorificat. O lume veche și tânără în același timp, problematică, dar cu atâția oameni de valoare, complexă, dar cu dorința de a evolua. O țară splendidă! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că mă voi îndrăgosti de ea!

– *Cum de ați ajuns tocmai la Sibiel și de ce ați ales să investiți timp, pasiune și bani, tocmai în acest muzeu?*

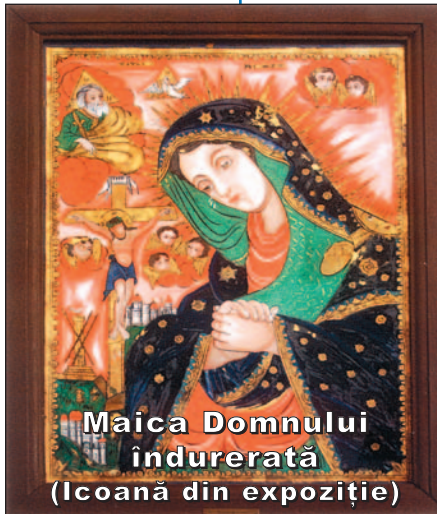
– Sibielul l-am descoperit în anul 2003 și, dincolo de frumusețea locului, am găsit absolut mișcător faptul că în acest sat de țărani și ciobani era păstrată o incredibilă colecție de icoane pe sticlă. Apoi, după ce am aflat istoria, sacrificiul și sfânta genialitate a Părintelui Zosim Oancea, am știut că aveam o datorie: să depun orice efort personal (în România reușești să faci puține lucruri dacă nu te implici personal) pentru promovarea acestui muzeu și a acestei tradiții artistice în Europa, unde nimeni nu știe mai nimic despre ea. Așa a apărut cartea mea în cinci limbi și site-ul.

– *Cum simțiți că v-ați integrat, ca italian, în zona de tradiții străvechi a Mărginimii Sibiului și ce ați reușit să faceți la muzeul de icoane pe sticlă?*

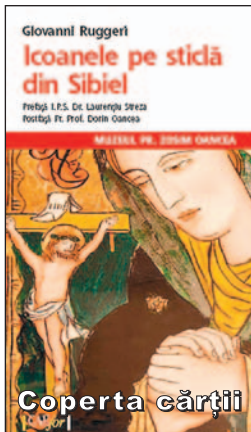
– Oamenii din Sibiel sunt foarte rezervați, dar păstrează un sentiment sănătos al vieții și știu să judece persoanele după seriozitatea comportamentului lor: eu mă simt onorat că fac parte din această comunitate, unde azi am prieteni dragi, începând cu a mea "bunica Vetuța", careia îi datorez cea dintâi și cea mai caldă primire, din anul 2003, când eram doar un "italian necunoscut". Cu siguranță, cartea mea, dincolo de prezentarea istoriei icoanelor din Sibiel, constituie și un puternic mijloc de publicitate pentru muzeu pe plan internațional, împreună cu site-ul www.sibiel.net, care de acum a depășit deja 2.500 de accesări pe lună, din Europa până în SUA. Însă nu mi-am îndeplinit încă o mare dorință: aceea de a crea o colaborare majoră între muzeu și sat. Mă doare sufletul când văd că azi lipsesc aproape total inițiativele comune între muzeu, pensuni și săteni. Muzeul trebuie să fie aproape de comunitatea din Sibiel, pentru că este al comunității, și Sibielul, la rândul său, nu trebuie să-și facă iluzii că s-ar putea afirma prea mult fără muzeu, principala sa bogăție. E mai frumos și mai avantajos pentru toți să trudem împreună.

– *Cum ați colaborat cu autoritățile române și cum este privită contribuția dvs. în străinătate?*

– De regulă, cel puțin după experiența pe care am avut-o eu, când este vorba despre promovarea culturii, autoritățile române nu fac niciodată primul pas și, de multe ori, nici pe al doilea. Dar eu am avut norocul de a întâlni persoane inteligente, care au înțeles și apreciat imediat munca mea. Le sunt foarte recunoscător, în special, Mitropolitului IPS Laurențiu Streza, pentru prietenia și colaborarea sa, profesorului Martin Bottesch, președintele Consiliului Județean Sibiu, multor colegi jurnaliști români, pentru solidaritatea lor prietenească, dar și mulți alți prieteni din Sibiel și din România, pe care mi-e imposibil să-i enumăr aici. E remarcabil și faptul că librăriile Humanitas vând cartea în toată țara. În Italia, dincolo de faptul că am avut parte de o bună primire în presa națională, am fost invitat să prezint muzeul de către instituții italiene, asociații culturale române și de câteva comunități ortodoxe (din păcate mai puține decât ar fi fost de așteptat), și, de asemenea, de către prestigiosul Institut Cultural Român de la Veneția. Românii care trăiesc în Italia știu cât este de greu și de rar să promovezi România în țara mea: ei, în mai mare măsură decât cei ce trăiesc în România, înțeleg ce eforturi trebuie să depună un italian care se implică în așa ceva. La anul, aș vrea să deschid niște căi în această direcție și în Franța, Anglia și Germania: mi-ar plăcea să beneficiaz de sprijin din partea ambasadelor române și a mitropoliilor locale din țările respective.

Maica Domnului îndurerată (Icoană din expoziție)

Coperta cărții

Muzeul de icoane pe sticlă din Sibiel

Interiorul muzeului

Pr. Zosim Oancea, întemeietorul muzeului

Giovanni Ruggeri

"Disprețuiesc România doar cei care nu o cunosc"

– *În contextul acesta, în care adesea se vorbește de românofobie din partea italienilor, dvs sunteți un italian care iubește România și românii. Ce ați avea să le transmiteți celor care văd doar partea întunecată a României?*

– Prejudecata este întotdeauna fiica ignoranței: disprețuiesc România doar cei care nu o cunosc. Nu am cunoscut nici un italian care să fi vizitat România și să se fi întors acasă dezamăgit. România deține un uriaș patrimoniu cultural, ambiental, uman. Dar trebuie să se acționeze cu seriozitate, începând, de exemplu, cu un raport mai decent între prețurile și calitatea serviciilor (nu e tolerabil ca România să fie mai scumpă decât Austria!) și cu o acțiune serioasă de promovare în străinătate. Dar întreb: câți sunt politicienii români pe care să-i intereseze, cu adevărat, să își promoveze țara? În februarie am vorbit, personal, cu cele mai înalte autorități ale Ministerului Turismului și mi-am oferit sprijinul pentru a colabora în promovarea României în Italia: mai ales la nivelul presei italiene, e nevoie de muncă multă și sistematică. Rezultatele nu vin din întâmplare: ar trebui să vedeți ce eforturi fac în Italia alte țări, și asta nu depinde de buget!

– *Icoanele pe sticlă țărănești se nasc în comunitatea ortodoxă românească. Oare mesajul lor se comunică unei societăți tot mai secularizate?*

– Un ritm de viață tot mai accelerat, un materialism cotidian banal, o cultură ce în ultimele două secole a pus în discuție creștinismul din temelii – toate acestea duc la o societate confuză și rătăcită în neantul propriilor sale iluzii. Însă oamenii, persoanele individuale, nu au ajuns oarbe în fața a ceea ce e bun și frumos. Icoanele pe sticlă, viața țărănilor care le-au pictat, istoria tulburătoare a Părintelui Zosim, toate vorbesc într-un limbaj al frumuseții și al bunătății care trimite la Cel care este Izvorul a tot ce este frumos și bun. Eu nu am de dat lecții nimănui, cu atât mai puțin Bisericii. Sunt însă convins că diviziunea reală care există astăzi între creștini este un scandal antievangelic. Nici o Biserică

– Un ritm de viață tot mai accelerat, un materialism cotidian banal, o cultură ce în ultimele două secole a pus în discuție creștinismul din temelii – toate acestea duc la o societate confuză și rătăcită în neantul propriilor sale iluzii. Însă oamenii, persoanele individuale, nu au ajuns oarbe în fața a ceea ce e bun și frumos. Icoanele pe sticlă, viața țărănilor care le-au pictat, istoria tulburătoare a Părintelui Zosim, toate vorbesc într-un limbaj al frumuseții și al bunătății care trimite la Cel care este Izvorul a tot ce este frumos și bun. Eu nu am de dat lecții nimănui, cu atât mai puțin Bisericii. Sunt însă convins că diviziunea reală care există astăzi între creștini este un scandal antievangelic. Nici o Biserică

A consemnat AURORA PETĂN

Cu Vetuța, cea mai bună prietenă din sat